Published on *Melano.hu* (https://www.melano.hu)

Fischer Anna: a nők helyzetét megmutatni egy hím soviniszta társadalomban kétesélyes vállalkozás

Létrehozás: 07/18/2025 - 12:17
Szerző: Aranyi Péter
[1]
Bécsben sok magyar vállal munkát. Ezért talán nincs semmi meglepő abban, ha egy pult mögül is magyar szót hall az ember. Az viszont mindenképpen csodaszámba megy, hogy az osztrák főváros kulturális életében is meghatározó szerepre törnek a magyarok.
Kapcsolódó cikkek:
Először a lelki problémákat kell megoldani – interjú Gáspárfalvi Dorkával [2]

Köztük van Fischer Anna operaénekes is, akit tinédzser korom óta ismerek. Éppen ezért a most következő beszélgetés talán a szokásosnál szentimentálisabb, de bízom benne, hogy ez inkább hozzáad, mintsem elvesz belőle.

A találkozást úgy terveztük meg, hogy meg tudjam nézni a Volksoperben a próbádat. Mesélnél egy pici arról a darabról, amiben éppen most szerepelsz?
A Puccini – La Rondine [3] című operáját a Volksoper igazgatója rendezi, így különleges figyelmet kap. Ez tulajdonképpen egy újrafelvétele egy korábbi darabnak, mivel tavaly volt a bemutatója. Műfajilag érdekes. Valahol azt olvastam, hogy bár operaként tartják számon, eredetileg inkább operettnek szánták. Nem egy szokványos Puccini mű, kilóg a sorból. Helyenként már-már operettesen romantikus, és természetesen a szerelemről szól – mi másról is szólhatna? A vége azonban meglepő és nem az, amire az ember számítana. A rendezés célja az volt, hogy a szerelem szépségét szembe állítsa a züllött társadalommal. A kórus első jelenete sokkolónak tűnhet, mert erőteljesen bemutatja ezt a züllött társadalmat, a nők tárgyiasítását és kihasználását, szinte lealacsonyítva őket valamifajta szexuális segédeszközzé. A hímsoviniszta társadalom bemutatása során a női karakter akár annak kiszolgálójának is tűnhet. Ebben a képben jelenik meg a kórusunk, egy forgó színpadon, amely két emeletes, hasonlóan egy emeletes tortához. Ezt a szerkezetet hátul színpadi munkások forgatják kézzel, színpadi rudakkal. A szín egy hangos, dínomdánommal teli jelenettel indul, amely komoly kontrasztot képez a romantikus zenével. Ez a szexuális jelenet azonban eléggé sokkolta a bécsi közönséget, és nem aratott osztatlan sikert.

Rizikós húzás volt?
A nők helyzetét megmutatni egy hím soviniszta társadalomban kétesélyes vállalkozás. A nő vagy áldozattá válik, vagy szimplán csak önálló, független és erős entitásként tud létezni. Utóbbiként aztán elbizonytalanodik, elérzékenyül időnként, hogy nagyon szeretné a férfit, de végül is, az önfeláldozása győz. Mégis inkább lemond a férfiról. Az utolsó színre egyébként két alternatíva volt. A mi rendezésünk mindkettőt megmutatja. A darab rendezője nagyon régóta küzd a női jogokért és ezt szereti megmutatni a rendezéseiben. Ha belegondolunk, akkor nagyon materializálva mutatja meg a

statiszta hölgyeket. Talán jól kifejezi, hogy mennyire tárgyiasítva vannak a nők napjainkban.

Interjún kívül volt egy érdekes megjegyzésed, amit nem tudtam elengedni a fülem mellett. Azt mondtad, hogy tapasztalatod szerint a bécsi közönség nagyon kritikus. Ez miben szokott megnyilvánulni?
A bécsi törzsközönség olyan, hogyha valami nem tetszik, akkor azt a darabot nem tapsolja meg. Ennél tovább menve, ha egy rendezés rossz, akkor kifújolják. Énekeltem korábban egy operában, ami zseniálisan szép volt. Annyira realista volt, hogy azt mondtam, vagy nagyon-nagyot fog szólni, vagy hatalmas bukás lesz. Nekünk abban a karzaton is kellett énekelni és sajnos még így is láttuk, hogy volt olyan előadás, amelynél a közönség fele elment. Nem bírták elviselni, hogy az élet ennyire az arcukba volt tolva. Az osztrák közönség nem bírta gyomorral a vetélős jelenetet, ezért fogta magát és elment.

A Volksoper stílusa változott az új igazgató kinevezésével?
Igen, változott. Ez volt az operett játszóhely Bécsben 15-20 éve. Csupa nagybetűkkel. Azt azért tudni kell, hogy Ausztriában és Bécsben az operettnek nagyon-nagy hagyománya van. Errefelé nagyon szeretik ezt a műfajt és nagyon sajnálják, hogy mostanában egyre kevesebb operett van műsoron. Most már játszanak musicaleket is, ha bár azért a Volksoper nem musical színház, mert arra ott van a Rajmund Teathre a hatodik kerületben. Vannak most már modern darabok, akadnak csak kórus-művek, mint például a Kaiser Rekviem, de látható volt például Haydn Teremtése is. Szélesedett a kínálat és megpróbálnak versenyképesek lenni. Hogy ez mekkora változást hoz, szerintem ezt majd csak utólag tudjuk megmutatni. Minden réteget próbálnak megszólítani, hogy mindenki megtalálja az ízlésének legjobban megfelelő darabot. A Csárdáskirálynő nagyon megy most egyébként, sikerrel játsszák.

Ha visszanézzük a művészeti tevékenységedet, akkor milyen felkéréseket, szerepeket kaptál eddig Bécsben?
A Volksoperben a La Rondine darabban vannak a kórus jelenetek, de párunkat kiválogattak ilyen virágárus hölgyeknek, amiben csak egy-két hangot kell énekelni. Az motiválta őket, hogy magasabb, erősebb hangokat kapjanak, de nem gondolnám, hogy ez nagyon szóló. Kórust kifejezetten a Volksoperben énekelek. Tavaly nyáron részt vettem egy barokk opera fesztiválon, ahol kis létszámú kórusban énekltem. Kaptam korábban modern produkcióban felkérést is kórusra. Ezt leszámítva főleg koncerteken inkább szólót szoktam énekelni.

Inkább az a kevesebb, amikor kórusban vagy?
Kiegyenlíti egymást a kettő. Ha akad felkérés rá, akkor nem mondok rá nemet. Színvonalon aluli, kizsákmányoló darabokra viszont nem szoktam igent mondani. Bécs nehéz terep, mert rengeteg az énekes. Ők is sok nemzetiségűek és mindenki a sajátjának próbál segíteni. Rengeteget kell menni előénekelni és akármilyen jó vagy, nincs rá garancia, hogy téged fognak kiválasztani.

Te magadat szakmailag milyen hangnak határozod meg?
Én drámai-koloratúr-szoprán vagyok, ami laikusoknak mondva annyit tesz, hogy a nagyon magas hangfekvést is el bírom énekelni. Az Éjkirálynő például benne van a repertoáromban. A hang maga egy sötétebb színezet, ami nehézsége és szépsége a dolognak. Előbbi azért, mert minél dúsabb vagy tömörebb egy hang, annál kevésbé hallod a magasságot. Ha például énekelek egy háromvonalas C-t, akkor úgy fog szólni, mint másnak egy G. Utóbbi pedig azért, mert ezen nem lehet változtatni, nem lehet manipulálni. Ez színtiszta fizika.

Az, hogy ide kerültél Bécsbe, nem kis kitartás eredménye. Az, hogy otthon nem tudtál ilyen formában boldogulni, mennyire köszönhető a hangodnak is? Lehetséges, hogy ezekkel az adottságokkal nem volt igazán lehetőséged?
Nem, ennek a technikának volt igazán köze. Amikor Magyarországon tanultam, akkor technikailag nem találtam a helyem, mert a megfelelő technikát nem sikerült magamévá tenni. Tudtam, hogy mi a hangideálom, de nem sikerült elérnem otthon. Kicsit egyhelyben toporogtam, de szerettem volna végre fejlődni. Voltam otthon felvételin, de rettenetesen izgultam és önbizalomhiányos voltam. Németh Judit, aki akkor Győrben tanított, egyszer megjegyezte, hogy milyen gyönyörű hangom van és milyen gyönyörű lenne, ha tudnék vele bánni! Azt mondta, hogy szükségem van egy olyan tanárra, aki megmondja, mit és hogyan változtassak ahhoz, hogy a hangom kivirágozhasson. Tényleg nem mindennapi hangszínem van. Legtöbbször meglepődnek rajta az emberek, mert a beszédhangom is tök mély. Annyira pozitív élmény volt, hogy végre valaki meg tudta mondani, mi a problémám. Történetesen, hogy nagyon szeretnék fejlődni, de nincs meg hozzá az eszköztáram. Ezzel párhuzamosan teljesen véletlenül, a jelenlegi férjem révén találkoztam Maria Teresa Uribe Reddemann chilei származású opera-énekesnővel. Ő meghallgatott és felcsattant, hogy ó anyukám ez aztán a hang! Ő javasolta, hogy jöjjek ki Bécsbe hozzá az egyetemre. Végül nem nála végeztem, hanem Bátori Évánál, aki szintén nagyon sokat segített.

Milyen nagy nevek segítettek még neked a fejlődésben?
Például Peter Dvorský, világhírű szlovák operaénekes, aki felkarolt engem egy mesterkurzusra és ahol tudott, segített is. Ezután megemlíteném Eva Randová cseh operaénekest, aki apró megjegyzéseivel, tanácsaival támogatta a fejlődésemet. Polgár László lánya, Polgár Katalin is sok olyan tippel látott el, amelyek tovább vittek az utamon.

Hogyan találtad meg a jelenlegi hangod? Úgy is kérdezhetném, mi az a technika, amelyikben a legotthonosabban mozogsz?
Én sokkal jobban szeretem az amerikai Bel Cantot, ami számomra sokkal csengőbben szól. Előrébb pozícionálják általában. A pozíció azt jelenti, hogy hol képzeled el a hangot, hol ütődik fel a legjobban a rezonáns üregekben és ad egy plusz fényt a hangnak, amivel ha születsz, akkor bolond vagy, ha nem csinálod. Nem minden hangban van ez benne. Nekem talán igen, biztosan azért, kis fejem van és nagy homlokom. Nekem ez nagyon kényelmes, úgy érzem, hogy nekem ez az utam. Az volt nagy út, hogy a klasszikus Bel Canto hangképzésből eljussak az amerikaihoz. Előbbi hátrébb képzi a hangot, szóval relatíve több hang marad a fejben és úgy lesz aztán nagyobb és árad ki…de számomra ez nem volt igazán megfelelő. Az ismeretlenbe belépni és megbízni egy új emberben nagyon nehéz. Mindig irigyeltem azokat, akik kinyitják a szájukat és automatikusan mindent jól csinálnak. Nahát, nálam ez nem így volt! Néha viszont azt gondolom, hogy meg kell engedni magadnak, hogy hibázz. Nem mindegy, hogy ezt, hogy éled meg. Ha kudarcként, akkor bajban vagy. A férjem szokta mondani, hogy azért vannak a próbák, hogy az összes létező hibát elkövessük. Az éneklés mindennap egy új kihívást jelent, mert a testünk a hangszer. Bár nincs két egyforma nap, mégis nekünk tudnunk kell mindig ugyanazt produkálni, a megfelelő technika megválasztásával.

Kicsit kanyarodjunk vissza kezdetekhez. Mi az első olyan emléked, ami az énekléshez köthető?
Ötéves voltam és a szüleim elvittek az Operaházba, a Varázsfuvolára. Ez egy késő délutáni előadás volt. Anyukám ölbe vett, de nekem már nem volt ismeretlen a zene, mert otthon nagyon sokat hallgattam a klasszikusokat. Állítólag tátott szájjal bámultam, majd azt mondtam, hogy én is ezt akarom csinálni!

Most mi fog meg benne? Megmaradt az a varázsa számodra, ami kislány korodban bámultba ejtett?
Én annyira szeretem, hogy amikor a színpadon vagy, akkor ott nem te vagy. Akkor ott valaki más vagy, mint egyébként. A zenén keresztül úgy is meghalhatsz, hogy fizikailag életben maradsz. Vagy sírhatsz úgy, hogy igazából nem. Fura egyébként, mert a kedvenc szerepeim közé azok tartoznak, amelyeket nem tudnék énekelni, mert vagy férfi, vagy más hang faj. Szeretnék Mimit énekelni a Bohéméletből (Puccini). Mindig sírok a végén, annyira meghat az a zene. Annyira esendőek vagyunk, mi emberek! Soha nem gondoltam arra, hogy befejezzem az éneklést. Nálam boldogsághormonok szabadulnak fel, ha énekelhetek. Borzalmasan technika mániás vagyok. Testen kívüli élményt okoz számomra, ha a hangom úgy szól, ahogyan kell! Zene nélkül szegényebb lennék.

Van-e példaképed és ha igen, akkor ki az?
Ez egy nehéz kérdés! Úgy kimondottan példaképem már nincs. Azt gondolom, hogy mindenkinek a saját életútját kell megvalósítania. Vannak hangideáljaim, mint például Nadine Sierra, de szeretem Lizette Oropesát is.

Ha valamit mondhatnál a gyerekkori önmagadnak, mondjuk, ha vissza lehetne menni az időben, akkor mi lenne az?

Menj orvosnak! (nevetve) Na, jó nem. Azt mondanám, hogy ne várj! Én mindenhol azt hallottam, hogy ne menjek még ide, meg oda, mert túl fiatal vagy. Szép lassan elfogyott az önbizalmam és nem

mertem váltani még akkor sem, ha már egy tanártól nem kaptam meg azt, amire szükségem lett volna. Van ilyen, ez nem feltétlenül a tanár hibája. Én ezt nem tudtam, de mivel nem azt a megerősítést kaptam, amire szükségem lett volna. Amennyiben valaki lehúz téged pszichésen, akkor azt el kell engedni. Nem igaz tehát, hogy várni kell! Felgyorsult világban élünk, ahol a nőket évszámokban és kilókban mérik és ezt most viccen kívül mondom. 40 kilónak kell lenni, 18 évesnek és a hangod meg legyen legalább olyan, mint egy 35 évesé. Emellett a kapcsolatokon múlik a siker 90 százaléka. Éppen ezért minden egyes tanszakira, karmester tanszakira, a rendező tanszakikra is el kell menni. Azok az emberek, akik körül vesznek téged az egyetemen, akkor lesznek pozícióban, amikor te kikerülsz. Vagy később. Ez annyira fontos elem, hogy nem szabad erről megfeledkezni.

Milyen perspektívák vannak előtted ezen a pályán?
Most megint egy olyan életszakaszban vagyok, amiben azt érzem, hogy el kell engednem a biztonságosat. Meg kell próbálnom ügynökségekhez, meg külföldi színházakhoz előénekelni. Ez persze egy kétesélyes dolog. Sokkal kevesebb lehetőségem van, mivel fixen Bécsben kell élnem, nem tehetem meg, hogy elköltözzek csak úgy valahova. Én csak ingázni tudok, de ha ezt meghallják, hogy Bécsben élek, akkor ahhoz nagyon kell akarniuk, hogy engem válasszanak. Szeretnék viszont bizonyos szerepeket elénekelni, mert szeretnék adni nemcsak a közönségnek, hanem magamnak is. Azt biztos, hogy mindig fogok tanítani, mert szeretem és élvezem.

Tags:
interjú [4]
Színes:
Interjú [5]

Forrás webcím:
https://www.melano.hu/fischer_anna_a_nok_helyzetet_megmutatni_egy_him_soviniszta_tarsadalomban_keteselyes_vallalkozas

Hivatkozások
[1] https://www.melano.hu/sites/default/files/articles/fischer_anna_03.jpeg
[2] https://www.melano.hu/eloszor_a_lelki_problemakat_kell_megoldani_interju_gasparfalvi_dorkaval
[3] https://www.operabase.com/productions/la-rondine-192523/hu
[4] https://www.melano.hu/tags/interju
[5] https://www.melano.hu/szines/interju